

[Arnth Jensen.]

let ændringsforslag i den retning, vil jeg forbeholde mig ret til eventuelt selv at gøre det.

Om lovforslaget som helhed skal jeg ikke sige meget. Gennem de udførlige ordførertaler har vi fået at vide, både hvad ordførerne personligt og deres partier var glade for i forslaget, og hvad de havde kunnet ønske anderledes, og sådan er det vel med os alle. Forslaget er jo et kompromis, hvor meningene har bøjet sig mod hinanden, og derfor har ingen fået fuldtud, hvad de ønskede; men mon det så til syvende og sidst ikke også var det bedste? Når jeg ser på det samlede hele, må jeg sige, at det er et forslag til grundlov, der nok efter min mening har visse pletter, visse bestemmelser, jeg kunne ønske anderledes, og som burde ændres; men når alt tages i betragtning, er det et forslag, som man med tryghed kan bygge et lykkeligt og et folkestyret demokratisk samfund på. Derfor udtaler jeg håbet om, at jeg, når lovforslaget er færdigbehandlet i udvalgene og muligvis er blevet ændret på visse punkter, kan være blandt dem, der kan give det min stemme.

Laurits Pedersen: Efter at det danske folk nu i mere end 100 år har levet under tokammersystemet, foreslås det nu ved dette forslag, at man går over til etkammersystemet. Det kan der være anledning til for os, der principielt har været og er tilhængere af tokammersystemet, at fremsætte et par bemærkninger om. Jeg tror ikke på, at dette, at man går over til etkammersystemet, vil bevirke, at lovene bliver mere grundigt behandlet, end de hidtil har været. Det kan kun være en betryggelse at have et tokammersystem, hvor lovene bliver behandlet både i et folketing og et landsting, således at der kan være mere sikkerhed for, at der, når de går ud til befolkningen, ikke er sket fejltagelser. Der kunne sikkert findes mange eksempler i rigsdagens historie herpå. Et af de sidste eksempler, vi har, er loven om grundstigningsskyld, der gik fra folketinget til behandling i landstinget. . . . (*Oluf Pedersen:* Det blev den ikke bedre af!) . . . . Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen kan ganske roligt tie stille nu, han har jo bedt om ordet. Den behandling, man gav dette lovforslag i landstinget, forbedrede loven efter

vor mening, men dog ser man nu, efter at loven har virket en årrække, og skønt det var en udtrykkelig forudsætning, at grundstigningsskylden ikke skulle påhvile almindelig landbrugsjord, at grundstigningsskylden i hundredvis af tilfælde bliver pålagt almindelig jord. . . . (*Oluf Pedersen:* Det bliver rettet!) . . . Det er ikke det ærede medlem hr. Oluf Pedersens skyld, at det bliver rettet; enhver burde have kunnet se, at det ville finde sted, men det kloge medlem kunne ikke se det. Det viser sig i praksis, at fejlen sker, og den bliver rettet, fordi der er gjort alvorlige henstillinger fra mange sider i rigsdagen derom.

Det er kun et enkelt eksempel. Det er klart, at et tokammersystem vil have mulighed for at finde saglig arbejdskraft på videre felter end etkammersystem. Det er min bestemte mening, og det er i virkeligheden ikke landstingets skyld, at det er blevet behandlet, som sket er; det er de skiftende regeringer, der har mishandlet landstinget ved ikke at fremsætte lovforslagene så nogenlunde ligeligt i begge ting.

Her har landstinget ikke været stillet lige med folketinget, og jeg tror ikke, de lovforslag, der har været behandlet i udvalg i landstinget, er blevet dårligere behandlet end de lovforslag, der er blevet behandlet i folketingsudvalgene og først fremsat her i folketinget. Det beviser i virkeligheden, at landstinget har været fuldtud arbejdsdygtigt, men det har været stillet i skygge, og i realiteten har vi ikke haft et tokammersystem siden 1936, men hvorfor? Det har desværre været praksis, og jeg tror ikke, det for landstingets vedkommende har været nogen heldig praksis, at dets medlemmer igennem tiderne har deltaget i de fælles partimøder i grupperne og derigennem i nogen grad er blevet bundet. Lad os gøre det tankeeksperiment, at landstinget var blevet nede i Fredericiagade i 1918 og havde holdt sine egne partimøder og ikke havde deltaget i folketingets partimøder, så tror jeg, at landstinget ville have stået stærkere end nu, da dets medlemmer selvfølgelig ved lovforslagenes behandling i grupperne har haft lejlighed til at gøre deres indflydelse gældende, men til syvende og sidst, når lovforslagene kommer til behandling i landstinget, har de i partigrupperne i nogen grad bundet sig i forvejen.

Man har sagt — jeg kan ikke anerkende det —, at man for at bevare tokammersy-